

13
1961

მარიანული
ბიბლიოთეკა

შენი საღისის ზეიმა,
ჩემი ქვეუნი, მთა და ველო,
ორმოცი წლის ჭაბუკია
დღეს საბჭოთა საქართველო!

№ 4

თბილისი თემატიკალი

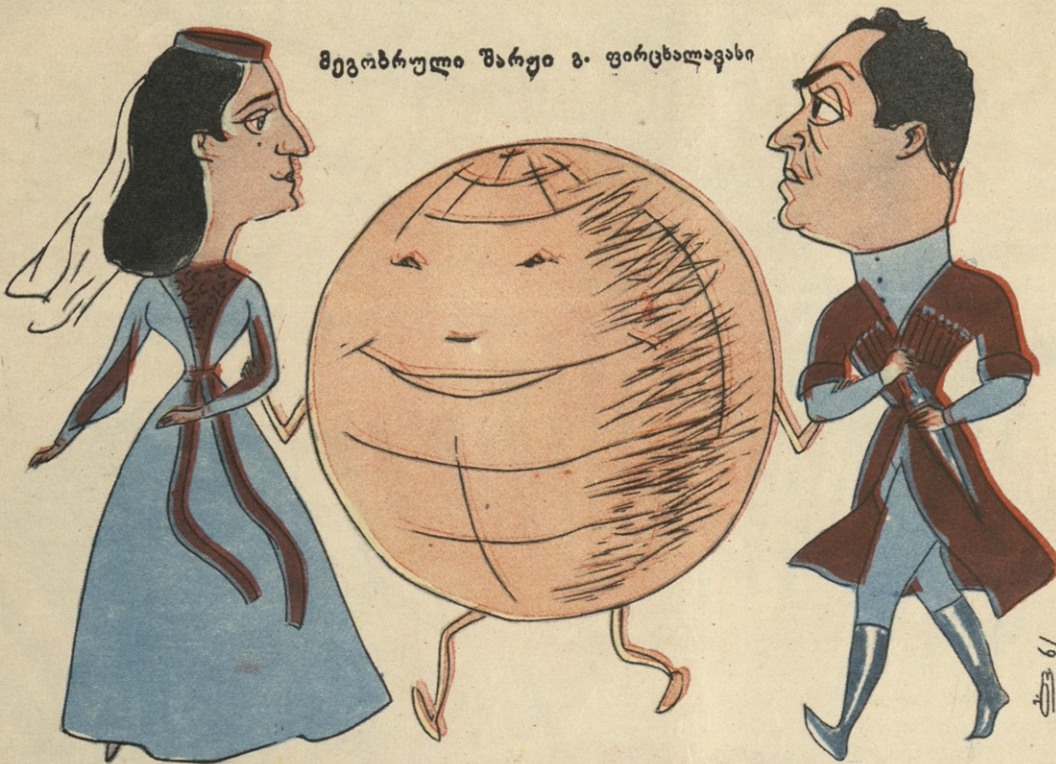
1961

ბიბ

ნ. სუხიშვილს

გადავლეთ მთები, გორები,
ზღვები, მინდვრები ტრიალი,
რომელ ქალაქშიც შეჩერდით,
არ დაცხრა ტაშის გრიალი.
მეცნიერების გზა ძნელი
ასე ვის გაუკაფია;
ცაქვა-ცაქვით რომ ისწავლეთ
მსოფლიო გეოგრაფია.

მეგობრული შარჟი გ. ფირცხალავასი

იყო და არა იყო რა, იყო სადგური
ჯაპანა და იქ მატარებლები ჩერდებო-
და. კეთილად ემსახურებოდა ეს სად-
გური სოფლებს—კეთილარსა და კო-
ლორს, გულეიკარსა და ჯაპანას, ქვი-
ანას და ვაზისუბანს, ტოლესსა და ქვემო
ნოლას, განახლებასა და აგრეთვე... მე-
ცხოველობის თერთმეტ საკოლმეურ-
ნეო ფერმას, საკავშირო მნიშვნელობის
თევზის საჯიშე საბჭოთა მეურნეობას
და ვაზისუბნის ვაზის საწარმო რესპუბ-
ლიკური მნიშვნელობის საბჭოთა მეურ-
ნეობას. აღიოდა მატარებლებზე ხალხი,
ჩამოდიოდა, აგზავნიდნენ ნობათებსა და
ღებულობდნენ. ერთის სიტყვით, დულ-
და და გადმოდულდა ცხოვრება.

მაგრამ რკინიგზის მესვეურებმა გა-
დაწყვიტეს: ცხოვრების ტემპი დაჩქარ-
და და ამ ტემპს ჯაპანა არ უნდა ჩა-
მორჩესო, ჯაპანის სადგურში ჩამსვლე-
ლები და სადგურიდან წამსვლელები
სხვებზე ნაკლები რიდათი არიან, სწრა-
ფი სიარულიც ეხერხებათ, სწრაფი
ახტომა-ჩამოხტომაც და, კეთილ ინებონ
და ახტენ და ჩახტენო. ამიტომაც და
აქედან გამომდინარეობს, დაადგინეს,

საბარგო მატარებლები აქ ნუ ჩერდე-
ბიან, ამათ არც ნობათი ვინმეს გაუგ-
ზავნონ, არც ვინმესგან მიიღონ, გამგ-
ზავნება და ჩამოსვლა თუ უნდათ,
გაემგზავრონ და ჩამოვიდნენ, მაგრამ,
რალა დავიმალოთ და, უნდათ, თუ არ
უნდათ, მგლის მუხლი გამოიბან, ვეფხის
სიმარდე გამოიჩინონ და ვაგონში ახტენ
აუცილებლად და ასევე აუცილებლად
ჩამოხტენო.

და მერე, როგორა გგონიათ, ასე არ
აკეთებენ? აკეთებენ, მაგრამ რა ქნან,
ყველა ხტუნვას ვერ ახერხებს და მერე
ერთ წუთში მხოლოდ განსაზღვრულ
რაოდენობას შეუძლია ახტეს და ჩა-
მოხტეს და, დანარჩენებიც ხომ ადამია-
ნები არიან, იმათაც ხომ უნდათ წასე-
ლა და ჩამოსვლა, ისინი რომ ან სად-
გურში რჩებიან მატარებელში აუსვლე-
ლად, ან მატარებლიდან ჩამოსვლას ვერ
ასწრებენ და მომდევნო სადგურიდან
უკან უნდა წამოჩაჩაღდნენ მძიმე
ტვირთვადაკიდებულები, ამასაც, უკაც-
რავად პასუხია, და ხომ უნდა გაეწიოს
ანგარიში?

ამას წინათ ერთ-ერთი ჩემი თანასოფ-
ლის წარღვნამდელმა ბებიაშ მოინ-
დომა წყალტუბოში გამგზავრება: ამბო-
ბენ, სასწაულებრივი წყალია და, სახს-
რების რევმატიზმი რომ მაქვს, იქნება
რაიმე მიშველოსო. ვურჩიეთ, წყალი კი
სასწაულებრივია, მაგრამ, ნუ წახვალ,
შენი რევმატიზმიანი მუხლებით მატარე-
ბელზე ვერ ახვალ და, ისევ ისა ჯობია,
რევმატიზმი გქონდეს, მაგრამ ფეხი
მრთელი გქონდეს, შენს ტყავში დაე-
ტიეთ-თქო.

წუშაღეთ, ვუშაღეთ, მაგრამ, ბებია-
ჩემი, ცოტა არ იყოს, ჯიუტია და არ
დაიშალა. ერთ წუთში ათი კაცი რომ
ავიდა, ბებია მეფეთრემეტედ დატოვებს
და, ერთი ფეხი რომ ადგა, მატარებელი
კიდევაც დაიძრა, ძირს მოადინა ზღარ-
თანა. მანამდე ბანცალით დადიოდა და
ახლა ყვარჯნით დადის.

ჰოდა, თუ გინდათ რომ ამ მიდამოებ-
ში ყვარჯნის ბებები არ მომრავლ-
დეს, 2-3 წუთი მაინც გააჩერეთ მატა-
რებლები ამ სადგურზე.

ჯ. ჯაპანელი

მინიგურა

სახიფათო მათინაური

- ახალგაზრდა კაცმა სტუდენტ ქალიშვილს ერთგულება შე-
ფიცა და ხელი თხოვა: თან პკითხა:
- ბევრია თქვენს კურსზე თქვენისთანა ლამაზი ქალი?
 - რამდენიც გნებათ...
 - ნუთუ ასე ბევრია!
 - რატომ ბევრი...მთელ კურსზე ქალი მარტო მე ვარ.

ა. ბახილაია

წასვლას ვაპირებ

- ძმობას გაფიცებ, იპოლიტე, ჩემად მაინც მიიხა ი,
- ბიჭო, ხსნიან ჩვენს ღირექტორს? ხსნიან ხომ!.. წყალი შეუყენეს?
- არა, კაცო, საიდან მოიტანე?
- აბა, კრებაზე რატომ მოდექი ასე უღმერთოდ! ნამდვი-
- ლად ხსნიან და მიმალავ!
- არა, კაცო, მე თვითონ ვაპირებ აქედან წასვლა.

უ. ზანცუღაია

მინიგურა

საქ. სს რესპუბლიკის სამ-
ხედრო კომისარიატის საფი-
ნანსო განყოფილების კარი
მოკრძალებით გაიღო და
ოთახში ასე 65 წლის მოხუცმა
ქალმა შემოიხედა.

— შეიძლება, შეილო?—
იკითხა მან.

— მოზრდანი! დაბრძან-
დით! რა გნებავთ?—უპასუხეს
მას თავაუღებლად.

— მე სამამულო ომში დაღუპული შეილის დედა ვარ, პენსია მინდა!—
თქვა მოხუცმა.

— გვარი, სახელი, მამის სახელი?

— შუშანა ნერსესის ასული კაპანაძე!

მუშაკმა უსმინა, უსმინა შუშანა ბეზიას, მერე რაღაც დავთარი გად-
მოიღო, შიგ ჩაიხედა, მერე შუშანა ბეზიას შეხედა, თვალები დახუჭა, ისევ
გაახილა, ისევ დახუჭა, ისევ გაახილა, მერე შუბლზე ცვარივით დაყრილი ცივი
ოფლი ხელით მოიწმინდა და შეშინებულმა უხერხულად გაიღიმა.

— ცუდად ხომ არ ხარ, შეილო?—აუჩუყდა გული შუშანა ბეზიას.

— არა, გმადლობთ, თქვენ როგორ ბრძანდებით?!—თქვა მუშაკმა და ლი-
ლაკს თითი დააჭირა, ოთახში სასწრაფოდ შემოვიდა მდივანი ქალი.

— შენი ჭირიშე, არსად წახვიდე, მართო არ დამტოვო, თან ერთი ამ ქალს
შეაგლე ხელი, მართლა ცოცხალია თუ მელანდება!—შევედრა იგი მდივან
ქალს, მდივანმა ქალმა ხელი შეაგლო შუშანა ბეზიას, იგი ცოცხალი იყო.

— რა დაგიშავე, რატომ მკლავშვილო?—იკითხა შუშანა კაპანაძემ.

— თქვენ არ გეკადრებათ ეს, ქალბატონო, ამდგარხართ საფლავიდან პენ-
სიის გულისათვის და პატიოსან ხალხს გულის გვიხეთქავ. —ახლავე წაბრძანდით
იქ, საიდანაც მოზრდანებულხართ.

— სად, შეილო?

მუშაკმა ისევ ჩაიხედა დავთარში და დაიწყო:

«მოქალაქე შუშანა ნერსესის ასული კაპანაძე დროებით გაემგზავრა გურ-
ჯაანის რაიონის სოფ. ბაქურციხეში, შეილთან, და 1950 წლის 10 ივნისს გარ-
დაიცვალა იქვე. შუშანა დასაფლავა მისმა შეილმა ლოლა მიხეილის ასულმა
კაპანაძემ, რაზედაც ხელს ვაწერთ.

გურჯაანის რაიონის ბაქურციხის სასოფლო
საბჭოს თავმჯდომარე: შ. ბასილაშვილი
მდივანი: ჯინჭარაძე».

— სამარადისო სოფნა იყოს მისი, ამინ!—თქვა მდივანმა და ცრემლი გა-
დაყლაპა.

— ჰოდა, შუშანა ბეზია, ვიდრე ცნობას არ მოგვითმან, რომ ცოცხალი
ხართ, ვერაფერს გიშველით.

— სახუმაროდ არა მცალია, შეილო, შენს გაზრდას, სერიოზული პასუხი
მომეცი და წავალ, მეჩქარება, სახლში ქმარი მელოდება...

შუშანას ქმრის ხსენებაზე მუშაკს ისევ გამოაყარა ოფლი შუბლზე და ისევ
დავთარში ჩაიხედა.

— ქალბატონო, ან მე ვარ მკვდარი და საიქიოში ვარ, ან თქვენ... ავად
ხომ არ ბრძანდებით, ქალბატონო?

— ავად არა ვარ, შეილო, მაგრამ ქმარი მყავს ცოტა შეუძლოდ და ნუ
მაგვიანებ, გამიშვი ბარემ.

«შუშანა ნერსესის ასულ კაპანაძის მეუღლე მიხეილ კაპანაძე გარდაიცვა-
ლა 1939 წელს». —ამოიკითხა დავთარში მუშაკმა. საფინანსო განყოფილების
გოცმებული მუშაკი ფართოდ თვალგახელილი უცქერდა გულის წასასვლელად
მომზადებულ შუშანა ბეზიას.

თუმცა აქ შესაშინებელი და გასაოცარი არაფერი იყო. ცნობილ ჩიჩი-
კოვს, ორი მკვდარი სული კი არა, მთელი გუბერნია მკვდრები ყავდა და თავს
მშვენიერად გრძნობდა. ჩვენს დროში ყველა კულტურულ ადამიანს უნდა ჰქონ-
დეს წაკითხული გოგოლის ეს ნაწარმოები. საგულისხმოა, რომ შუშანა და მი-
ხეილ კაპანაძეების საყვარელი რძალი თეოდორა გოგოძე ამ ნაწარმოებს ზედ-
მიწვენივით იცნობს.

1943 წელს მისი მეუღლე ივანე მიხეილის ძე კაპანაძე სამამულო ომში
დაიღუპა და, როგორც ჯარისკაცის ქვრივს, თეოდორას, პენსია დაუნიშნეს.

დაუნიშნეს და სწორედ აქ გაახსენდა თეოდორა გოგოძეს ჩიჩიკოვი,

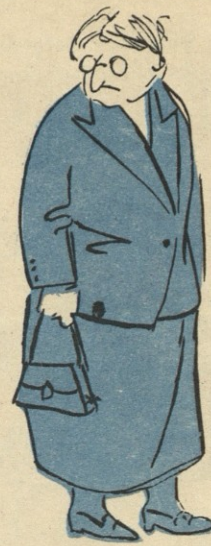
— პენსია რაც მეტია, მით უკეთესია. რაა იმისათვის საჭირო, რომ პენსია
მეტი იყოს? ამისათვის საჭიროა პენსია ჩემმა დედამთილმა შუშანამაც მიიღოს.
რაა საჭირო იმისათვის, რომ შუშანამ პენსია მიიღოს? ამისათვის საჭიროა ჩემი
მამამთილი მიხეილი მკვდარი იყოს...

და გაჩნდა პირველი მკვდარი სული, ცნობითა და ბეჭდით დადასტურებუ-
ლი... რომ მიხეილ კაპანაძე გარდაიცვალა 1939 წელს, რომ შუშანა იმყოფე-
ბოდა დიდ სამამულო ომში დაღუპული ივანე კაპანაძის კმაყოფაზე და რომ
ამჟამად შუშანას არა აქვს არავითარი შემოსავალი და არავინ ჰყავს დამხმარე.
ცნობა წარდგენილ იქნა სტალინის რაიონის სამხედრო კომისარიატში და პენ-
სია მიღებულ იქნა, რა თქმა უნდა, თეოდორას მიერ. 1947 წელს თეოდორამ
დატოვა ომში დაღუპული ქმრის ოჯახი, პატარა ბიჭუნა, დედამთილის პენსია
მზითვად წაიღო და სხვა კაცზე გათხოვდა.

გავიდა ზუსტად 89 თვე.

ვიღაც-ვიღაცებმა დაიწყეს ჩურჩული—თეოდორა გოგოძე დედამთილის

თბილისელი ჩიჩიკოვი

თბილისელი
ჩიჩიკოვი

პენსიას უკანონოდ იღებსო, მთავრობას ატყუებსო და არავინ არაფერს ეუბ-
ნებაო.

და ჰკითხა თეოდორა გოგოძემ თავის თავს:

— რა არის საჭირო იმისათვის, რომ პასუხი არ ვაგო? ამისათვის უარი
უნდა ვთქვა მეორე პენსიაზე. ამისათვის რაღაა საჭირო? ამისათვის საჭიროა
მოკვდეს ჩემი დედამთილი შუშანა. ამისათვის რაღაა საჭირო?

ამისათვის თეოდორა გოგოძე წავიდა გურჯაანის რაიონის სოფელ ბაქურ-
ციხეში, სოფსაბჭოს, თავმჯდომარეს ს. ბასილაშვილს და მდივან გ. ჯინჭარაძეს,
ლერბიან ფურცელზე წერილობით დაამოწმებინა შუშანა კაპანაძის გარდა-
ცვალება და გაჩნდა მეორე მკვდარი სული.

ცნობა ტყვია არ არის და ამიტომ არ მომკვდარან არც შუშანა და არც მი-
ხეილ კაპანაძეები.

არც თეოდორა მომკვდარა, იგი, როგორც ამბობენ, პლენაროვის პროსპექ-
ტზე № 189-ში ცხოვრობდაო, ამჟამად კი მკვდარ სულებში ითვლებაო.

ვნახოთ რამდენ ხანს იქნება თეოდორა მკვდარ სულებში და რამდენ ხანს
არ მოხერხდება ასე ყოფნა. მაგას თუ ჰგონია, რომ დავდივარ და პერს ყელა-
ბავ, ცოცხალი ვარო, ძალიან ცდება. ქალბატონო თეოდორა გოგოძე, თქვენ
კარგა ხანია მკვდარი ბრძანდებით!

ა. ხალათიანი

ინგლისი აძლევს თავის ტერიტორიას დასავლეთ
გერმანიას ბაზების მოსაწყობად.

(გაზეთებიდან).

ნაზ. გ. ლომიძისა

ლა-მანშის გადალახვის მომავალი გეგმა.

თბილისის ზოგადი სახლის ტოპიდან დიდი დაგვიანებით გაათქვამი, ზოგან, კი დიდი საათებიც, მთლიანად გასატანად, რიგგარეშე მუშა-მოსამსახურებანი სამუშაოზე მიერუბნებან.

— გაგვატარე, მეგობარო, ნახევი არ დაგვყარო თავსუქ
— წელიწადში ერთხელ მივდევარო, კაცო, და ახლაც არ გვაცილ მუშაობას!

რა ჩვენ ჩვენზე?

უფროსი მისთვის უფროსზე უფროსი, რომ უფროსი უფროსი და დაუმორჩილო—აქ სწამს, აქ სჯერა ტერმინი მორალს. ამიტომ, ცტა რომ ჩაუტყოს უფროსს თავში, პირველი რიგის დასარტყამი.

... ჰოდა, დაუტყა ერთ დღეს შალვა საქმისა ტერმინი მორალს.
— აქო, ტერმინი, შენ ხარ?
— გასულიყო, ბატონო.
— გვინდა? ჩემი ბიძაშვილის გოგონაშვილის სანება შენთან. უნდა იოახს სანაშადელი მიაშენის, გამოცხვე ნებაყოფი, ახა ერთი, ირა, იყავ სწოლა.
ტერმინი მაქვს უფროსიდან გამოიღო გატარების ტერმინი № 9 სახლის გვერა. დაგვდა, ეს ავიან მატარე ამ კისრ აკუთვნის, ზაირა. მერე ტერმინიკაცად არ ხერხდება. უნებურად დაღვინა მუშაობის. მაგნა, ეს ანა და გული აქვს სწავლობაში ნახარხნება—ფორა, ირა, იყავ სწოლა. და უნდა ადრეულდეს.
ტერმინი მისთანავე კალამი და დაწერა უცნობი კანონი. მაგნაღვდა გახარებულიყო გოგონაშვილმა ქალღიდი სანაშადელ დაწვეტილებასა. ამას—ადრეულდეს უფროსის პირანება—დასწავა შევდი სანება.
... დამე პრაქტიკა. არაიხადე ხმა... ვიფრე ავიანდო მოზარე ტიპი ქალმა, გოგონაშვილმა მუშაობის დავიდა დაუფრან. გაიღება მოზარე და რას ხედავ? პიროლის იოახი წაიბოძა მისი დაწვეტილს წინ. გაივდა გულზე ამასიშვილ გამარჯვებულ მუშაობად ღიჯის—ბრუნე საქმეებზე ფორტოცა. სიბერის პირანება: სანაშადელს მუშაობე გამარჯვებულიყო ღიჯის დღერან:
... არა! დღევანდეს რეზი ბეჭდი, რაზე მუშაობ, რაზე მუშაობა.
... ავიდა მოზარე, აქვთ გული, იქით გული. ავიანდო ნაწილობრივ, მონახა ნაწილი ამ საქმის უფროსთან, აწვრილდა ზარი ტერმინის კანტეფრე.
— გინდა?
... ჩემი ტერმინი, შენ ხარ? როგორ ხარ, ბიჭო? იგი ლოცვითა ვინაა? ჩემი ბიძაშვილი. ახა ჰე, შენ იყო: მოზარე არ ევახის პირებს აქვანა.
... ახა ჰე.
ტერმინი სერბილი ხელში შევიცადა. იქით შალვა საქმის მუშაობა უნებურად შევიცადა. ეს რასადა? ქაირა-ბიძაშვილს—ააწვრთნა, ცოლმა ფეხ—დაწვეტილ ქაირა-ბიძაშვილმა, ეს—ამას. გათოვ ვიყავი... სულ

ზურჩიქოს ალმზარალები

(სტეფან-მინიატურა)

პატარა ზურჩიქოსი თავისი პირიდან დგას. მას გარს შემოვიწვია ბეჭია, ბაჭია, მამა და დედა.
... დედა—ბაჭევი ჯერ კიდევ შვილი წყლისკი არ შესრულებულა და უნდა პაპი-როსი ეწვეა. ო, ღმერთო!... არა, ჩემი გული ამას ვერ ატანს!
... მამა—(გარსიხეხილი ფეხის) როგორ გაბედო, შე ლაწირაო, შენ! მოგეცა!
... ბაბუა—(თავს აქანავებს) ბაბუკა, ჩვენ ხომ შენი მტრები არა ვართ. მაგ და სახეიდან პაპიროსი რა ნახე კარგი... (ცოლს) ნაბეჭია!... მოიწამლავს პატარა ირგავიდან და ქოქრისგან უნდა მოცდეს.
... მამა—რა საჭიროა ამდენი ღერა-ბაჭევი? პატარა ხომ ღერა ბიძაშვილი, რომ პაპიროსის ისე უნდა გაივდეს, რომ ერთი გვირა ვერც დაუდგინა შესძლოს და გარდა დაწვია.
... დედა—ო, კარგი, დღეს შენ ტერმინი იყო!
... მამა—(კი, ბატონო!) გაკეთილი ისე, როგორც ვერცხლი, ერთ სიტყვასაც არ გეტყვე: ბანდიტი და ყარაი რომ გამოვი, თქვენ თავს დააბრალდეთ. (მამას) მაგონი თავი დააბრალდეთ იგივე ახალგაზრდები ანა, ახალი გვირა ბიჭობივრე, ჩემი ეს ახალგაზრდა არ გაგვეცინოს. (გაიღეს)
(ბაუზა)
... მამა ჯიბიდან „ყაზიზებს“ ამოიღეს და წერეთელად ახოლეს, დედა მაგილიდან სიგარეტს აიღეს და ეწვეა. ბაჭუა ტიპის ხმის, გაუჭირო ქალღიმი თოუფის ახვევს და ცეცხლს უკვდის. სიგარეტით პირში შემოიღეს ბეჭია. ეწვეა.
... ზურჩიქოს პაპიროსის ცეცხლით გაიჭვედა და თითქმის მიღიანდა გაქრება. ახვევდეს შემდეგ პირს დაღვინა, ცეცხლის უფროს-ტყის და ცხვირიდან გამოუფრეს, დიგება.
... მამა—(მუშტის მაგიდაზე უტყავს) ღმერთო თუ არა, შე არაზადავო, ვინ გასწავლა პაპიროსის მოწყვე?

მამა, დედა, ჩემი ცოლი და მე.

მამა, დედა, ჩემი ცოლი და მე.

მონსტრუალიზმი

მ. გულმ ბარ. მონსტრუალიზმი
ალმზარალები

... ღმერთი მინაწინავე დაპირებო დასახილ წყობი, დაპირებო უნდა და შევტყობოთ უნდა-რაცდებო.

... ღმერთი საწინააღმდეგო საწინააღმდეგო

... ააქვს იფიქრო გაღვირვების წესი, შეიღო მალაზმის, როგორ-საიყო ფუნაქციონებს არიგებენ. ეცე მომდები ხალხის შეავტოვებო. მომთხრობი პიტანევი უნდა, ღამდღა, მუშტების ზრა-გზოვდეს აქვს ირანში, გულმა მუშტ-დროულად წინააღმდეგობაგებო-დღერაირანი წყვილი. თუ წყვილ-გაგვივდები და გულმა თავი-სიგარა-იწოდეს, გამოკვეთი ქოქრულად ღმერთი გაქცეს. თოქრებში მთილად ოღმინ დი-სიგარულ და დი-სიგარულ. დი-სიგარულ-დღერაირანი აქვს მომდები სიგარულად, აღმთოვების და გზოვდეს გაწვრთბილი. და... ღმერთი-ღმერთი.

მეცნიერის პრეტენზია

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

მამა, მამაშალაშვილი

— აწი არაფერი გვიშავს, ჩემო ნიკო, ზომ გაივინე ჩემი ფერხის გაგზის შესახებ რომ თქვენს კრებაზე, მოსახსენილა, თავი ბოზია აქვს ნახევრო!

მეცნიერის პრეტენზია

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

... მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

მამაშალაშვილი

პირუტყვის გასუქება

კვადრატულ-ბუდობრივი თესვა

ვაზის შეწამლა

თხმა ჩამტვრეულმა ნეკნა თბილისიდან ათეული კილო-მეტრის დაშორებით საავადმყოფოში დამაწვინა. ექიმები (ცოდვას ვერ ვიტყვი) თავს მეგობრობდნენ. ჩემი პალატა გაივსო მნახველებითა და ფორთოხლებით. და მხოლოდ მაშინ, როცა ჯერზე ერთი ფორთოხლის ჭამა შევძელი, ექიმი თავთან დამიჯდა და დამიყვავა:

— სახლში წასვლა გინდა? ეს შეიძლება. გინდა იქ წოლილხარ, გინდა აქ. მაგრამ, როგორ უნდა მოიქცე სახლში? დილის გამამხნევებელ ვარჯიშს რადიო ორჯერ გადმოსცემს, ხომ? ვივარჯიშოთ ორჯერ. განტელები გაქვს? კარგია. თითოკილოიანი ორი განტელი დაიკავე და იმითაც ივარჯიშე. წელს ნუ შეიკრავ. ბუნებამ ადამიანი რომ ჩასვა ნეკნების ჯავშანში, ისე ჩასვა, რომ კიდეც შეკრა. გაიგე?

მეორე დღეს სასწრაფო დახმარების მანქანა და მე ერთად მივარახებდით შარავნაზე. სხვა რა გზაა, თორემ კაცი ამ გზით არ უნდა მგზავრობდეს. თბილისის ქუჩებში ნჯღრევს ვუმატეთ. უკვე შინ ვარ. ოთახში საკაცით ამიტანეს.—ექიმი!—ვიკვი ნეკნებზე ხელბეჭდვით და მეორე დღეს ისევ მანქანით თბილისის რომელიღაც საავადმყოფოსთან მიმაგრიალეს.

— როგორ?—ხელბეჭდვით. ექიმი.—ისე გამოგიშვებს, რომ გულ-მკერდი არ შეგიკრეს? ვინაა იქ, რა გვარია ექიმი?

— გვარს არ ვასახელებთ.—წარბშეკრით ვეუბნები ექიმს.

— აი რა, ძმობილო, შინ რომ მიხვალ, გულ-მკერდზე პირსახოცი შემოიკარი, საწოლი აირჩიე—არც ძალიან სწორი, არც ძალიან ჩავარდნილი, სასთუმალთან თანდათანობით ამალეხული. შეიძლება ზამბარაიანი საწოლიც იწევი გაუნძრევლად. ეს მოუხდება შენს დამტვრეულ ნეკნებს.

— ექიმო, დილის გამამხნევებელი ვარჯიში... ან განტელებით...

ექიმს რაღაც გადასცდა სასულეში, თვალბეჭდვით აუცვივდა, გალურჯდა და დიდხანს ასლოკინებდა. შემეცოდა. ვუთხარი, ვიხუმრე—მეთქი. დაწყნარდა და კოპებშეკრულმა კარზე მიმითითა:—ქვევით ჩახვალ, რენტგენზე.

აქ წაღმა—უკულმა მატრიალეს. სურათები გადამიღეს. ექიმი—რენტგენოლოგი ენას ატიკტიკებდა:—ჩემს გამოცდილებას ენდეთ,—ეუბნებოდა მეუღლეს.—თქვენს ქმარს რომ ტკივილები დიდხანს არ ექნეს, ნუ დააწვენთ, ხშირად წამოგდეთ ხოლმე. სიარულის დროს ნეკნები ნორმალურ მდგომარეობაშია და შეხორცებაც ნორმალური იქნება.

ამ დარიგებამ დამელუბა. მანქანა გაისტუმრეს, ცოლი, დედა, ძმა, ამხანაგები ჩამაფრინდნენ და ელბაქიდის აღმართი სულ კუნტრუშით ავიარეთ. მიველი შინ, დავეგდე საწოლზე და ისევ ვიკვილე:—ექიმი!..

— ოი, ექიმი მაგათ და!..—ალარ დამათავრა მოთმინებადაკარგულმა ბეზიამ,—კაციშვილმა არ იცის, რაფერ უმკურნალონ და ალარც ვინმე შეკითხება რამეს. რავა იკადრებენ, ბატონო, გამოჩერჩეტებულ მოხუცთან მისვლას, რავა იკადრებენ!..

მეორე დღეს უზნის ექიმი მოვიდა და ბეზიას გადაუბღვირა:—ეს ვინ შემოაკრა?—პკითხა მკაცრად და მკერდზე შემოვლებული პირსახოცი შუათითით გამოქაჩა. მეუღლე და ბეზია შიშით ჩაიკუნტნენ და ხოხობივით შერგეს თავი მაგიდის ქვეშ.

— აი რა, —მითხრა ექიმმა.—დღეს საღამოს მოდით ჩემთან, პოლიკლინიკაში, თან მოიტანეთ ორი დიდი პირსახოცი და სამი ფართო ბინტი. მე თვითონ შეგიკრ...

პასახელები

— ვერ გავუძლებ, ექიმო!—ამოვიკენეს.

— ნუ გეშინია. ადამიანი ისეთი ძალღია, ყველაფერს გაუძლებს.

— გმადლობთ, ექიმო!..

ამ ნუგეშით იმედმცემული საღამოს კენესით მივაღდექი პოლიკლინიკას. ექიმმა გამკრა—გამომკრა, ორი პირსახოცითა და სამი სახვევით ისე გამოკრა, პირი თევზივით ღიად დამრჩა.

— აი რა,—მითხრა ექიმმა,—ბრუკინიან საწოლზე არ დაწვეთ. დააფინე ფიცრები და დაწევი. ასე ნეკნები მოსვენებული იქნება. თუ ადგომა დაგჭირდეთ, თავი არ მიაბრუნოთ, არც მხრები, შებრუნდით მთელი კორპუსით.

ექიმის რჩევა შევასრულე. ვერც თავს ვანძრევდი, ვერც მხრებს და ვერც ტანს, მკვდარივით ვიყავი გაშოლტილი სამ გაურანდავ ფიცარზე და ჩვე-

პირდაპირი გზებით

ნახ. ნ. მაღალაშვილი

— ექიმი რომ წავიდა, ხელი დაიბანა?
— დაიბანა, ასე თქვა: ვინც ადრე მკურნალობდა, ისევ იმ ექიმს გამოუძახეთ!

ნებს გულმხურვალედ ვეხვეწებოდი, გაეხსენებიათ ადამიანის უდიდესი მოვალეობა—მოყვასის შებრალევა; არტახები ერთი პირსახოცით და ერთი სახვევით შემცირდა და ფიცრებიდან ლოგინზე აღმოვჩნდი.

ერთ ღამეს, როცა ძალზე შეწუხებული ამ ფელეტონის წერას შევუდექი, ბეზია სასთუმალთან დამიჯდა და მირჩია:

— შეილო, თხის ქონით დაგზელავ. მერე იმ ქონში ამოვლებულ, კარგად გაჩეხილ სუფთა მატყლს თბილად დაგადებ გატეხილზე, შეგკრავ და, თუ ორ კვირაში არ მოგარჩინო, ნულარც ვყოფილვარ შენი ბეზია.

შორს დავიჭირე. ბეზია—ბეზია. მან თუნდ ქონი წაისვას, თუნდ ჩიბუნის გვარტლი, რა ბედენაა. მე განათლებული ადამიანი ვარ, ამ წუთსაც მორჩილად ველოდები უზნის ექიმს, რომელიც, მართალია, მაშინ რომ წავიდა, ჯერაც არ გამოჩენილა, მაგრამ მაინც ექიმია.

ეს ყველაფერი მხოლოდ ვიფიქრე, მაგრამ ბეზია ფიქრსაც მიმიხვდა, თვალბეჭდვით გახედა ჩემს ბიძაშვილს, რომელმაც შარშან ისე დამათავრა სამედიცინო ინსტიტუტი, რომ სამიანზე მეტი ნიშანი არ მიუღია, ბეზიამ თვალი ჩამიკრა, ამ ფელეტონს თითი დაჰკრა და ხმამაღლა, ჩემს ბიძაშვილს რომ გაეგო, ისე მითხრა:

— ამას რომ წერ, გვარს არ დაასახელებ?

მეც მომიხდა ბეზიასთან ხუმრობა, პირი-სახე ყურთან მივუტანე და ისე, რომ ჩემს ბიძაშვილს არ გაეგო, ჩურჩულით ვკითხე: — რომელი ერთი დავასახელო?

ბ. ჯამბაყური

რედაქტორი ნ. შველიძე.

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ნ. დუმბაძე,

ხ. კლდიაშვილი, ნ. მაღალაშვილი, მ. ქარჩავა, ო. პელიძე.

ხაქ. კ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის გამზ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის—3-76-69, ხაერთო განყოფილების—3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 15/II-1961 წ. ქალ. ზომა 70×108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5. პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14. შეჯ. № 243, უფ. 02889. ტირ. 40000

ურიცხვ ბრძოლებში გამარჯვებულო,
შენი გმირობა ლეგენდად იქცა.
ლენინის დროშის, ხალხის ერთგულო,
სამშობლოს საზღვრებს, მშვიდობას აცავ!

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

